

Divendres 23 de juliol de 2004

INFORME DE GESTIÓ. 10è CONGRÉS PSC

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA

Bona tarda, companyes i companys

En nom de la Comissió Executiva del Partit dels Socialistes de Catalunya vull, en primer lloc, donar les gràcies a totes les persones que, en representació d'altres partits, centrals sindicals, federacions socials, culturals, etc., avui ens acompanyen.

Vull saludar també, amb especial satisfacció als membres del govern de Catalunya que ens acompanyen. Per primer cop des de la fundació del PSC, des de l'arribada de la democràcia, els debats i reflexions del nostre Congrés es desenvoluparan alhora que executem un projecte polític ambiciós per Catalunya des del govern.

Com a primer secretari del PSC us trameto, amigues i amics, la fraternitat de tots els socialistes catalans.

Volem que trobeu sempre en el PSC, d'igual manera que abans quan érem a l'oposició, un interlocutor útil i un receptor sensible envers els vostres projectes i les vostres propostes. Que això sigui així, que ens veieu d'aquesta manera, és l'autèntica prova de foc de la nostra reiterada voluntat d'obertura envers la societat.

Avui els socialistes som indiscutiblement la primera força electoral de Catalunya, el partit de la majoria, però aspirem a ser el gran partit dels ciutadans i les ciutadanes. El primer partit en integrar noves sensibilitats, en avançar-se als canvis, en capacitat d'interlocució i diàleg social. Aquest és avui el nostre principal repte.

Amigues i amics que avui ens digneu acompanyar-nos en aquest primer dia del nostre 10è Congrés, moltes gràcies.

BALANÇ DE LA GESTIÓ

El balanç de l'informe de gestió que presento en nom de la Comissió Executiva reflecteix una visible i ben legítima satisfacció col·lectiva, però sense complaences, amb una certa visió crítica.

Escolteu, a nosaltres, a diferència d'altres formacions polítiques, no ens cal autoafirmar-nos. Jo prefereixo sempre un excés d'autocrítica a un bany d'autoafirmació. El primer és característic dels partits, com el PSC, que són forts i estan ben cohesionats.

Recordeu, ara fa riure, però en Duran i Lleida, a la campanya de les autonòmiques de novembre passat, en un moment que només s'explica per l'excitació del moment (i per tant tampoc no li hem de tenir gaire en compte), va proclamar a tot i a dret en un míting, que el PSC estava mort, que érem un partit mort.

Doncs bé, aquest partit -que segons Duran estava agònic, moribund- resulta que ha guanyat totes les eleccions a Catalunya, que ha demostrat una capacitat

de mobilització com cap altre. No sé si cal que li recordem quantes vegades hem omplert el Palau de Sant Jordi. No en parlem més. Deixem-ho com un altre dels grans encerts visionaris d'en Duran i Lleida en la seva dilatada vida política.

Nosaltres mai no proclamarem el final de Convergència ni d'Unió, ni tampoc vaticinarem el trencament de la federació. Però, escolteu, que s'ho facin mirar una mica els dirigents de CiU, perquè si repassem els congressos d'aquests dos partits, la veritat és que fa 25 anys que s'autoafirmen. Potser és que no es troben tan segurs, malgrat que sempre s'han permès mirar-nos, a nosaltres i a les altres forces polítiques, des d'una ostensible superioritat.

Per tot això no ens deixa de sorprendre que en el darrer congrés de Convergència, en un moment clau per la definició del seu projecte, i en una aparent efervescència propositiva, prop d'una quarta part dels seus delegats ni tan sols van participar en la valoració de l'informe de gestió ni en l'elecció de la seva direcció. Potser es troben una mica desorientats davant les continues correccions de rumb de la seva direcció.

Potser troben a faltar una reflexió seriosa sobre el paper desenvolupat per CiU a l'escenari polític català durant els darrers anys, sobre on van trobar el seu recolzament i què van assolir pel progrés de Catalunya.

Potser, a la fi, no entenen que els seus líders rebutgin, ara per insuficient, les iniciatives de l'actual govern de Catalunya, que en el passat mandat ni tan sols van plantejar.

Per tot això hem d'estar atents, generosos i oberts per no deixar orfes de referents polítics a una part rellevant de la societat catalana.

Us parlava, companys, de legítima satisfacció però no d'autocomplaença. Perquè l'autocrítica, sembla ser principalment un patrimoni de l'esquerra.

I ara, més que mai, companyes i companys, l'èxit o el fracàs, en depèn només de nosaltres.

El PSC mai no ha menyspreat ningú, mai hem actuat des de la supèrbia. Mai, ni ara tampoc, hem cregut que teníem tota la veritat.

Som d'esquerres però no representem a tota l'esquerra catalana. Som catalanistes però no ens atribuïm el catalanisme en exclusiva.

Ara bé, mai ningú ha estat capaç d'acomplexar-nos, per bé que ho han intentat. Els més veterans recordareu com ha estat de difícil i traumàtic per a nosaltres, catalanistes com som, guanyar totes les eleccions a Catalunya menys les autonòmiques; fins el 1999 quan per primer cop vàrem guanyar en vots i fins el 2003 quan per primer cop hem accedit a responsabilitats de govern.

Com bé sabeu, hi ha qui ha pretès en aquests darrers vint-i-cinc anys encarnar Catalunya, ser Catalunya, representar el país en exclusiva. Davant d'això nosaltres sempre hem respost que si algun partit podia erigir-se com el mirall d'allò que és la societat catalana, amb tota la seva complexitat, aquest partit era el PSC, si més no, molt millor que cap altre.

I ara, acabat aquest llarg i esgotador cicle electoral, on hem sortit com la primera força, ho podem ratificar. Afirmem amb orgull que els homes i les dones del PSC donem forma –dia rera dia- a un partit que continua oferint la imatge

més clara i completa d'allò que Catalunya és –socialment- en aquesta dècada inicial del segle XXI. Som el mirall més complert que té la societat catalana, on millor s'expressa la seva complexitat.

Com ja va escriure fa alguns anys el poeta Pere Gimferrer, “pensar en Catalunya no vol dir pensar en alguna cosa que se sobreposi –des de dalt o des de fora- a la nostra pròpia existència personal. Parlar de Catalunya vol dir parlar de nosaltres, de la gent.” Aquest és el nostre catalanisme. És una forma pragmàtica de dir:

“Nosaltres, col·lectivament, som això.”

Doncs bé, des de la confiança madura en allò que també som com a partit, un partit català i socialista, podem revisar aquests darrers quatre anys des de la legítima i necessària satisfacció.

Sí companyes i companys, primerament satisfacció perquè és inqüestionable que avui governem a més llocs que mai, que avui recau sobre nosaltres una responsabilitat històrica.

Malgrat les dificultats, pròpies i alienes, els socialistes catalans hem sabut perseverar en el doble objectiu que ens fixàvem en sortir del 9è Congrés: construir una alternativa de progrés a Catalunya, com a principal prioritat, i treballar per tal que el socialisme espanyol generés una nova etapa de confiança i il·lusió entre la ciutadania.

Un cop tancat l'esgotador cicle electoral del darrer any i mig, la principal constatació, com deia, és que hem guanyat totes les eleccions. La principal novetat és que aquest cop hem pogut conformar majoria de progrés a la

Generalitat de Catalunya, i que després de 8 anys retornem al govern d'Espanya.

Això ens situa en una etapa singular i excepcional. Els reptes són enormes i les expectatives ciutadanes molt elevades.

Recordeu que quan celebràvem el 9è Congrés, el juny de 2000, érem a l'oposició al Parlament i a les Corts Generals.

POLÍTICA CATALANA

L'aliança de ferro CiU-PP a Catalunya havia bloquejat el canvi que els socialistes i les altres forces de progrés havíem estat a punt d'aconseguir el novembre de 1999.

La normativa electoral, que Pujol, incomplint reiteradament l'Estatut, no ha volgut modificar mai, havia produït una flagrant contradicció democràtica: la diferència en nombre de diputats no guardava una correlació ni lògica ni raonable amb el nombre de vots aconseguits entre nosaltres, la força més votada, i CiU.

Quatre anys més tard, l'any passat, això mateix va tornar a produir-se, també per a frustració nostra i de molts milers de ciutadans. Aquest és un aspecte que, tal com recull el pacte del Tinell firmat entre les forces que avui són al govern de Catalunya, caldrà corregir al llarg d'aquesta legislatura.

Acostar la política als ciutadans vol dir també una millor capacitat de representació dels diputats de les seves circumscripcions, en relació al nombre

d'electors. No podem avançar en participació democràtica sense millorar significativament els mecanismes de la democràcia representativa.

Afortunadament, però, els socialistes vam saber sobreposar-nos ràpidament a la pròrroga estèril del govern de CiU en el període 1999-2003. La moció de censura presentada per Pasqual Maragall la tardor de 2001 va ratificar, novament, que estàvem preparats i preparades per governar. Els socialistes vam encertar en la diagnosi dels problemes, vam despullar un a un els fracassos de l'acció de govern de CiU: en educació, en sanitat, en habitatge, en medi ambient, en infraestructures, en finançament.

L'acció del govern a l'ombra i l'acció sectorial del PSC va actuar encertadament en aquesta direcció i la societat catalana va adonar-se'n, segurament com mai fins aleshores, fins a quin punt les hipoteques polítiques de CiU impedié afrontar els grans reptes del país.

Els socialistes van posar de manifest com el govern de Pujol i Mas s'havia convertit en un còmplice vergonyós de la dreta neoconservadora i centralista del PP. El vot favorable de CiU al PHN en fou la millor prova. Per dos cops van votar l'investidura d'Aznar.

Pasqual Maragall va saber retreure encertadament com era d'hipòcrita que una força nacionalista, CiU, que tant s'enorgullia de ser "d'exclusiva obediència catalana", acabés depenent completament del PP per tal de garantir la seva supervivència política, i més si recordem que hi havien altres combinacions possibles.

El nou govern català ha posat sobre la taula amb molta finor i transparència petits i grans escàndols de clientelisme, malbaratament de recursos públics i incompetència dels anteriors governs de CiU. La incapacitat de CiU per a l'autocrítica i la seva desorientació política actual demostra fins a quin punt els seus dirigents actuals són presoners de l'herència rebuda.

Avui els socialistes catalans, com a puntal que som del govern de Pasqual Maragall, cal que comencem a explicar les millores immediates que ha introduït el nou executiu català:

- L'impuls decidit al procés d'elaboració del nou estatut.
- La millora de la qualitat democràtica, mitjançant exercicis d'austeritat i transparència, com ara en l'estructura d'alts càrrecs i equips de confiança, o en l'adjudicació de subvencions.
- El restabliment del diàleg i la unitat d'acció amb el món local.
- Un nou model de relació amb el Parlament que li atorga el rol que pertoca a aquesta institució en la vida política catalana.
- La decisió d'actuacions importants que marquen un gir a l'esquerra en les polítiques, com ara el Pla per a la rehabilitació en profunditat dels barris més degradats de Catalunya, l'impuls a les promocions d'habitatge protegit, el nou decret d'admissió d'alumnes a les escoles, l'aprovació del pla de xoc per reduir llistes d'espera a la sanitat i l'increment de professionals en els equips d'atenció primària.
- L'acord entre govern, sindicats i patronals per la millora de la competitivitat de l'economia.
- I les actuacions decidides per la protecció del medi ambient com la moratòria urbanística sobre el litoral, i l'abandonament definitiu

del PHN que ha donat pas a inversions productives per les pròpies conques dels rius catalans.

Mentre el govern de Catalunya posa els fonaments i les primeres pedres de la Catalunya del s.XXI tenim al davant una Convergència i Unió incapaç de trobar el seu paper a l'oposició. Navega per les aigües del radicalisme, la desorientació i el maximalisme. Abans de que es concretin les propostes de reforma de l'Estatut o el nou sistema de finançament ja anuncien les dificultats insuperables per arribar a acords. De cop i volta es qüestionen el projecte de constitució europea. Han perdut el terreny de la moderació, i no saben trobar un espai raonable on desenvolupar les tasques oposidores. Estic convençut que volen perseverar per aquest camí, el perfil de la seva nova direcció així ho indica. Nosaltres continuarem estenent la ma i cercant l'acord per responsabilitat i pel bé del país. Però també aspirant a representar políticament aquelles i aquells que no es reconeixen en la CiU d'Artur Mas i el seu equip.

POLÍTICA GENERAL ESPANYOLA

Pel que fa al conjunt d'Espanya, cal recordar que el PP havia assolit el març de 2000 una sòlida majoria absoluta, que a quatre anys vista no semblava fàcilment reversible. El socialisme espanyol, a més, sortia –l'any 2000- d'un escenari de crisi.

Afortunadament la renovació que els socialistes catalans van recolzar en el 35è Congrés de PSOE, i l'elecció de José Luis Rodríguez Zapatero com a secretari

general, va fer que la travessa del desert de l'oposició hagi estat un temps útil i enriquidor per a nosaltres. I sobretot una etapa breu.

Fer oposició sempre és ingrat, traslladar missatges positius a l'opinió pública resulta enormement complicat, sobretot davant les sòlides xarxes clientelars que tant PP com el CiU, en mútua complicitat, havien teixit des dels seus respectius governs en molts espais de la vida social, econòmica, cultural i també en determinats mitjans de comunicació.

Les dificultats de batre els populars eren moltes. Primerament perquè l'evolució de la situació macroeconòmica els va ajudar. Els socialistes vàrem criticar un creixement econòmic que presentava greus hipoteques i debilitats estructurals: especulació immobiliària, feblesa de l'aparell productiu, manca de política industrial, ocupació de baixa qualitat. Malgrat tot això, el cert és que el PP va saber transmetre –gràcies al control sobre els mitjans de comunicació- una imatge global molt positiva des del punt de vista de la situació econòmica.

Al costat dels èxits macroeconòmics i el ressò que se'n feien els aparells propagandístics conservadors, els problemes i les mobilitzacions socials van començar a desvelar l'autèntic abast de les polítiques del PP: tardofranquisme cultural, neocentralisme i antiautonomisme, antieuropeisme, aposta per una educació confessional i segregadora, i una política econòmica fortament intervencionista, social i medioambientalment insostenible.

Per moltes raons que ja coneixeu, al llarg d'aquests darrers quatre anys els socialistes hem tornat a ser de mica en mica els dipositaris de l'esperança dels ciutadans, de la gent normal farta davant d'una forma d'exercir el poder

fonamentada en la mentida i en la manipulació, en la crispació i en la confrontació.

L'oposició tranquil·la, enraonada, dialogant de José Luis Rodríguez Zapatero ha connectat amb la ciutadania i, ara des del govern, ens ha retornat la normalitat en les formes democràtiques. Ens calia un govern que governés de veritat, en el sentit de tenir cura responsable dels interessos generals. Un govern atent i exigent amb la gestió de les grans i les petites polítiques, més que no pas obsessionat per transmetre consignes ideològiques fonamentades en la cultura de la bronca i la manipulació. Un govern que no enganyés de forma sistemàtica als espanyols.

A tot això, el 14 de març, els ciutadans van dir prou.

Ara bé, cal que recordem que el PP, sota el lideratge polític i ideològic d'Aznar, ha estat molt a prop de capgirar el sentit autèntic de la nostra democràcia, de donar un cop definitiu als valors de pacte, consens, pluralitat i equanimitat sobre els quals vàrem fonamentar la Transició.

En comptes de reforçar la democràcia representativa amb més transparència i participació ciutadana, com volem els socialistes i les forces de progrés d'aquest país, podíem haver entrat de forma perillosíssima en un nou tipus de democràcia vigilada, fonamentada en ressorts ideològics autoritaris. Aquest era el projecte neoconservador i nacionalista del PP i de José María Aznar.

El guió dels fets, com bé sabeu, ha estat a voltes dramàtic, d'una gran tensió, convuls, incert. La vaga contra el decretazo, la guerra d'Iraq, el desastre del

Prestige, la lluita contra el PHN, la LOCE, etc., han estat moments en els que la ciutadania, especialment la gent jove, ha tornat a fer sentir la seva veu.

El 14 de març –i les històriques jornades anteriors- fou el zenit del retorn de la gent a la política. Un retorn que ben probablement per molts fou també una reafirmació de ciutadania, encara més necessària davant dels terribles fets del 11 de març. Un cop inhumà que va unir a tots els ciutadans d'Espanya, per sobre de ideologies, en el rebuig unànime a la violència i la barbàrie.

Avui el govern socialista de Rodríguez Zapatero, del qual estic orgullós de formar part, ha encetat un nou estil que ens permetrà avançar en solidaritat, llibertat i igualtat d'oportunitats. Un socialisme obert als ciutadans, a peu de carrer, atent a les seves necessitats i amb una voluntat permanent de diàleg.

En aquests pocs mesos de nou govern, el nou tarannà i gir social i autonomista de les polítiques s'ha concretat en:

- Respecte i compliment dels compromisos i actitud de diàleg amb totes les forces polítiques i socials.
- Retirada de les tropes de l'Iraq com a demostració immediata de respecte a la paraula donada als electors i com expressió d'un nou concepte del paper d'Espanya al món.
- Recuperació de la voluntat d'acord en el si de la Unió a fi de desbloquejar la Constitució Europea.
- Voluntat d'avançar en l'Espanya plural mitjançant diferents actuacions: defensa del català a Europa (que per primer cop ha

tingut efectes concrets, s'ha fet més en dos mesos que en setze anys), anunci de l'impuls a la reforma dels estatuts d'autonomia, i voluntat de diàleg i treball conjunt amb els responsables de totes les Comunitats Autònomes.

- Compromís mediambiental, expressat en el compromís amb el protocol de Kioto, i l'abandó del PHN.
- Voluntat d'avançar en el conjunt de polítiques socials, amb diverses actuacions: paralització de l'aplicació de la LOCE, impuls a una legislació integral contra la violència de gènere, pla per a impulsar l'habitatge públic de protecció, ajuts als joves per al lloguer d'habitatge, increment del SMI o ampliació del pressupost destinat a les beques.

Sí, tenim un govern fort amb un projecte ambiciós. La decisiva trobada, aquesta setmana, de Jose Luís Rodríguez Zapatero i de Pasqual Maragall és el millor exemple del progrés decidit i ferm del nostre projecte per Catalunya i Espanya. Per tot això, ara i aquí, no podem menys que manifestar una gran satisfacció i una enorme confiança en la tasca dels nostres governs.

El nostre partit ha fet els deures. I amb nota.

Per tot això, vull agrair-vos com a representants que sou del conjunt d'afiliats i afiliades l'enorme confiança que tota la gent d'aquest magnífic partit ha demostrat envers la Comissió Executiva, m'agradaria que els hi ho transmetéssiu, que ho féssiu arribar a totes les agrupacions i també als milers i milers dels nostres simpatitzants arreu de Catalunya. I aprofito també per agrair

públicament la tasca dels companys i companyes que han format part de la Comissió Executiva que avui dona comptes.

De totes maneres no podem baixar la guàrdia. La dreta continua gaudint de suports electorals importants i disposa d'importants mitjans que treballaran incansablement per erosionar la nostra acció de govern. No ens donaran ni un moment de treva.

I tampoc no hem d'oblidar que el nostre objectiu no és sols la victòria electoral; el nostre objectiu és la transformació de la realitat, la justícia social.

EUROPA I LA CONSTITUCIÓ, UN REPTE IMMEDIAT

Companyes i companys, m'agradaria parlar-vos d'un altre repte, que va més enllà d'un aspecte purament electoral. És una qüestió que a tots els socialistes i a les forces de progrés ens hauria de preocupar i molt.

Com sabeu, les eleccions al Parlament Europeu del passat 13 juny, on els socialistes catalans van obtenir un altre triomf inqüestionable, molt i molt per sobre de cap altre formació política, van realitzar-se en un ambient d'una certa apatia electoral i amb una forta abstenció final. És indubtable que en aquest punt totes les forces polítiques tenim deures pendants. Alguna cosa no hem fet prou bé.

Des de l'esquerra hem de saber explicar millor la importància i els avenços reals del procés d'integració europea.

No ens podem permetre el luxe que l'escepticisme, el distanciament –o pitjor encara, el cinisme - s'apoderi del projecte europeu. Sabeu per què? Perquè és la nostra utopia, una utopia realitzable, factible, a l'abast de les properes generacions. Una conquesta històrica, un procés que cal exportar a les altres regions del planeta.

Els socialistes sabem quines són les insuficiències d'aquest procés i del text constitucional que el govern de l'Estat sotmetrà a consulta popular. Malgrat tot, cal tirar-ho endavant. Són molt més importants les oportunitats que hi conté. Perquè la Constitució Europea és una primera porta, però que després ens permetrà obrir-ne una altra, i una altra. El procés de construcció europea és lent, i no acaba mai de satisfer-nos del tot. Però mai no li ha mancat el suport dels socialistes quan ha calgut fer passes endavant, com ho és sens dubte la Constitució Europea.

En realitat, companyes i companys, que tinguem Constitució Europea és gairebé un miracle, un miracle polític. No llencem la utopia europea a les deixalles per aquesta mancança o aquesta altra insuficiència. El Món, la necessitat de construir una consciència global del planeta, no es pot permetre un acte de frivolitat, una deixadesa només explicable per una opulència insolidària i egoista.

Quan els socialistes construïm Europa pensem també en la resta del Món, en construir nous instruments multilaterals de governança. Només així avançarem cap a la utopia d'un planeta i una humanitat més justa.

I els socialistes catalans sobre aquest punt serem enormement responsables. Farem una defensa, sense obviar les mancances, explicant el contingut utòpic i

el potencial transformador del somni europeu, però decididament compromesa amb un Sí a la Constitució Europea.

EL PARTIT

Deixeu-me parlar un moment de la nostra organització. D'aquest partit hereu dels que al llarg de generacions s'han compromès, han treballat i han lluitat per una societat més lliure i més justa.

Avui som un partit satisfet.

Sí companyes i companys, els socialistes catalans n'estem orgullosament i legítimament satisfets. Després d'un quart de segle tenim tot el dret.

- Estem satisfets amb el nostre projecte, que abastament hem explicat durant el darrer any.
- Satisfets amb la fortalesa, generositat i abnegació de l'organització.
- Satisfets pel funcionament i eficàcia dels nostres òrgans col·lectius de direcció.
- Satisfets en darrer terme perquè la nostra voluntat de construir un projecte majoritari a la societat catalana comença a conformar-se com una realitat.

Però aquesta satisfacció i orgull no ens pot fer caure ni el cofoisme ni en l'autocomplaença. No en tenim prou ! Perquè la nostra gent ens demana més, vol més, es mereix més. I no els volem decebre.

El camí recorregut des del 9è Congrés fins avui tampoc no ha estat un camí de roses. El 2004 estem en un bon moment però no sempre vàrem tenir la plena certesa que hi arribarien necessàriament.

Pel camí hem patit pèrdues irreparables, tant en el sentit personal com polític. A l'inici d'aquest període, a la tardor de 2000, la violència irracional i estúpida d'ETA va arrancar d'entre nosaltres a un home bo, un humanista d'inquietuds inacabables i abanderat del diàleg, l'Ernest Lluch.

En aquest període també vàrem perdre els socialistes i tots els barcelonins a un polític de raça a un treballador infatigable, compromès amb Barcelona i el socialisme, tots sabeu que parlo d'Antoni Santiburcio.

Cap d'ells van poder viure la constitució del nou govern de la Generalitat, com si va ser el cas del fundador del nostre partit, en Joan Reventós. Exemple de tants i tants socialistes que vàrem trobar a les seves paraules i en la seva acció un referent inesgotable. Ens parlava en Joan, com el fil de la memòria unia generacions que compartíem la passió per la llibertat i la igualtat. Passió ens deia, perquè per a ell el socialisme era també, un sentiment.

També ens han deixat companys, com la Francesca Martín i el Juli Busquets, entre d'altres. Lluitadors tots ells dels mateixos ideals, que ens han deixat, però no del tot, perquè continuaran presents en el nostre record i com a part inesborrable de la història del PSC.

Durant aquests quatre anys el repte era configurar el PSC com un veritable partit de ciutadans i ciutadanes. Certament hem assolit resultats significatius.

En primer lloc, l'extensió de la nostra presència territorial s'ha evidenciat amb claredat a les eleccions municipals. Hem disposat de més candidatures i millors resultats en zones tradicionalment difícils per nosaltres.

En segon lloc, hem ampliat els nostres espais relacionals d'influència tant a través dels afiliats com dels simpatitzants.

En tercer lloc, les noves tecnologies de la comunicació, a través del Pla d'actuació virtual, han penetrat profundament a les nostres pràctiques organitzatives. Fet que ens ha dotat de major flexibilitat i millor capacitat de comunicació.

En quart lloc, hem aprofundit en noves formes organitzatives amb notable èxit. S'han establert àmbits sectorials forts. I hem realitzat tres importants Conferències Nacionals: la relativa a Educació, Treball i Innovació; la d'Estratègia Econòmica i Territori, i l'orientada a la definició del nostre projecte de govern per Catalunya.

Finalment, les estructures organitzatives han demostrat la seva fortalesa durant el llarguíssim any electoral que ha exigut fer front a quatre convocatòries electorals successives.

En síntesis podem parlar d'una organització forta i ben estructurada, un mirall con us deia prou representatiu de la societat catalana. Però encara tenim molta feina per davant.

El nostre objectiu de constituir-nos en el partit de la majoria ens exigeix avançar en tots aquells camins que ens permetin apropar-nos als ciutadans. Ara, a més,

ho hem de fer des de la perspectiva de la responsabilitat de govern a Catalunya i a Espanya.

En aquest sentit el partit haurà de vetllar per practicar una avaluació continua de la tasca de govern de manera que l'exercici del poder no ens allunyi del temes i els criteris d'una ciutadania cada vegada més exigent.

També hem de garantir la millor coordinació de les diferents administracions on governem. Per coherència, i sobretot per revertir en benefici dels ciutadans les potencialitats que una intensa comunitat d'interessos entre administracions pot generar.

Assolir els objectius esmentats requereix aprofundir la capacitat de penetració, particularment entre determinats sectors: joves, emprenedors, treballadors. Hem de reduir les barreres d'entrada, apropar responsables polítics i ciutadans, i promoure espais de deliberació i participació. Només així podrem plantejar-nos una veritable ofensiva en el debat polític i cultural per reivindicar el projecte del socialisme democràtic.

És a dir, el PSC està en condicions de construir un projecte polític útil per la majoria de la societat catalana. Una organització vertebradora d'aquest país en tota la seva diversitat, sota el paraigües del projecte de catalanisme i justícia social que ens guia. I per aconseguir-ho tenim una oportunitat extraordinària des de l'exercici de la responsabilitat del govern.

EL MÓN LOCAL

Per acabar vull fer referència a la importància decisiva de l'experiència de govern en les administracions locals a la configuració del nostre projecte polític. Durant vint-i-cinc anys hem construït des dels ajuntaments un projecte fort i proper a la realitat quotidiana dels ciutadans. Hem viscut en primera línia la transformació de la societat, hem combatut velles desigualtats, però també hem vist amb impotència créixer de noves.

El resultat de les eleccions municipals de 2003 ens va revalidar la condició indiscutible de primera força. Vàrem avançar en alguns territoris però en d'altres, allà on la tasca de govern ha estat més perllongada, hi ha hagut per raons diverses, locals, complexes, una erosió del nostre suport electoral. Convé no oblidar-ho.

Caldrà, doncs, realitzar els esforços necessaris per relançar el nostre missatge municipal i reorientar els projectes locals respectius per tal que aquests connectin plenament amb les noves demandes ciutadanes de proximitat, de serveis de qualitat, de polítiques socials específiques, on els nous reptes siguin interioritzats per la pròpia ciutadania i que aquesta en sigui la protagonista.

En aquest 10è Congrés que avui encetem cal que sigui especialment rellevant la revisió que fem del nostre discurs municipal, el debat sobre com concretem allò que sovint anomenem “nous reptes del municipalisme” català.

Sens dubte, en els propers 3 anys s'obre una oportunitat d'or, ateses les reformes institucionals que cal realitzar, per materialitzar les nostres propostes a fi d'ampliar els recursos financers i les competències dels ens locals. Allò que moltes vegades hem escrit ara és possible.

Però no ens oblidem d'una cosa fonamental: hem de saber transmetre a la ciutadania que tota aquesta transformació territorial i institucional ha de servir - de manera clara i relativament immediata- perquè l'administració sigui més moderna, àgil i eficaç. I també perquè progressem en un model urbanístic de ciutats compactes, amables, segures, educadores, convivencials, sostenibles, acollidores i integradores, on tot és igualment important: els grans projectes i les grans xifres de transformació urbanística però també l'atenció a la gent, les millores tangibles en els barris, la bona convivència a les places, allò que passa entorn de les escoles o la ferma decisió de preservar el civisme en els carrers.

La nostra millor carta de presentació fins el dia d'avui, i segurament sempre, serà la fortalesa i la solidesa del nostre municipalisme. L'absoluta convicció que en tenim en les virtuts de l'administració més propera als ciutadans.

En realitat, diguem- m'ho ben alt i ben fort, aquesta nostra identitat municipalista és un gran motiu d'orgull perquè hem aconseguit que, en 25 anys de polítiques municipals, uns ajuntaments molt mal finançats esdevinguin sovint innovadors i capdavaners en moltes matèries. Ha estat tota una autèntica prova de foc.

Escolteu, amigues i amics, només qui ha après a governar bé els ajuntaments pot governar bé Catalunya. Aquesta és una afirmació que la pèssima herència que ha deixat 23 anys de CiU al govern evidencia de forma incontrovertible.

En qualsevol cas, repeteixo que aquest Congrés no pot ser el de l'autocomplaença sinó el de la satisfacció que ens permet ser encara més ambiciosos.

A les eleccions de novembre de 2003, la difícil però feliç materialització del pacte catalanista i d'esquerrres, no ens pot fer oblidar que les nostres expectatives electorals eren encara millors. I que caldrà millorar resultats en el futur.

Cal, doncs, que debatem i adoptem les polítiques i les resolucions adequades per revalidar i ampliar la nostra majoria a les eleccions municipals i autonòmiques del 2007.

Renovar les victòries electorals passades i fer-les sòlides és possible:

- Si donem satisfacció de forma relativament immediata a les expectatives que té la gent sobre aquesta nova etapa de canvi, de govern socialista a Catalunya i a Espanya.
- Si complim els nostres compromisos electorals amb els ciutadans
- Si des dels governs respectius encertem en les prioritats i en les polítiques. La gent entén perfectament que tot no es pot fer de cop però també hem de ser capaços de rectificar, de demanar excuses quan ens equivoquem.
- Si expliquem bé l'obra de govern, que cal fer des del primer dia, perquè la dreta disposa de mitjans poderosos. Ja heu vist que el govern de Pasqual Maragall no ha tingut la famosa gràcia dels 100 dies. Tampoc ara la té el govern de Zapatero. La dreta, companyes i companys, no perdona les seves derrotes.
- Renovarem la confiança dels ciutadans si expliquem els problemes amb humilitat i transparència. L'esquerra, des de la bona fe, sempre es debat en aspectes contradictoris. Malgrat les grans declaracions només podrem transformar el món des del possibilisme i la coherència. Ara bé,

també hem de tenir en compte que el nostre electorat és molt més exigent que el votant conservador. Per tant, governem per a tothom però mai no oblidem que volem transformar la realitat.

- Enfortirem el projecte socialista i ho farem encara més sòlid des del diàleg i la permeabilitat amb la societat. Som i serem receptius per que tenim un projecte coherent que guia l'acció política dels nostres governs.
- Guanyarem i ampliarem el marge de confiança de la ciutadania en nosaltres, si, en tant que PSC, orgànicament, avancem en ser positivament i eficaçment el gran partit dels catalans i catalanes, dels ciutadans i les ciutadanes. I ho fem posant especial cura en connectar i atraure les noves generacions, els sectors socials emergents i renovant la confiança que han dipositat sempre en nosaltres les classes populars d'aquest país, nascuts aquí o vinguts d'arreu.

En definitiva hem de fer d'aquest congrés el punt de sortida d'un projecte de major llibertat i justícia per la societat catalana. Els ciutadans ens ho han demanat i nosaltres tenim la il·lusió i la capacitat de fer-ho.

Comptem per això amb tots vosaltres, i més enllà dels límits d'aquesta organització, amb tots aquells ciutadans i ciutadanes compromesos amb una Catalunya més lliure i justa i amb un socialisme català que es construeix des del catalanisme, el federalisme i la reforma social. Compromesos en definitiva, amb el socialisme català d'aquí i d'ara.

Gràcies

José Montilla

Primer Secretari